

DIE BESONDERE OPENBARING

Wat verstaan ons daaronder? Bavinck omskrywe dit so: Die besondere openbaring is.....die bewuste en vrye daad van God waardeur Hy in die weg van n historiese geheel van besondere middele (teofanie, profesie en wonder) wat saamtrek in (as konsentrasiepunt het) die Persoon van Christus Homself, bepaaldelik in sy deugde van geregtigheid en genade, in die afkondiging van wet en evangelie, aan die mens bekend maak..... (Geref. Dogm. I, p. 367). God het na die sondeval met die mens kom spreek, soos Hy ook voor die sondeval in die paradys gedoen het (Hebr. 1:1). Deur die sonde het die mens dwaas geword, hy kan God se algemene openbaring nie meer deurgrond nie. Maar God het die blye boodskap, die evangelie van genade in Jesus Christus kom bekend maak. Dit kan ons nie uit die natuur of die geskiedenis te wete kom nie. Alle openbaring van God aan sy skepsele is neerbuigende onverpligte goedheid en guns van sy kant. Dit is Sy liefde Hy het ons eerste in Jesus Christus liefgehad; Hy wil red van die sonde en die dood. Genesis 3:15.

In die openbaring van God is altyd drieërlei betrokke:

- (1) God Self (Hy tree op, maak Homself aan ons bekend;
- (2) Sy Woord (deel aan ons mee wat ons uit onself nooit sou kon weet nie) en
- (3) Sy daad (Hy doen wat Hy sê, voer sy plan of gedagte in die geskiedenis uit).

Die besondere openbaring hierin van die algemene te onderskei dat God ná die sondeval opnuut verskyn, die genadeboodskap aankondig en die heilswerk dan ook in die geskiedenis uitvoer. Hy sluit hierin aan by die algemene openbaring; die algemene openbaring kry selfs n nuwe betekenis in die lig van die besondere. Die besondere openbaring is heilsopenbaring; alleen vir die gelowiges. Dit raak ook die ongelowiges, maar alleen tot verswering van hulle oordeel, aangesien hulle dit verwerp.

Die besondere openbaring het n geskiedenis. Dit bestaan nie uit n aantal los en onsamehangende woorde en gebeurtenisse nie; dit is n magtige organiese ontwikkeling van wat sentraal in Christus geopenbaar is en uit Hom na die wêreld vloei. Dit het by die moederbelofte begin (moederbelofte, omdat dit die moeder van alle beloftes is, die eerste) in Gen. 3:15. Vandaar loop dit oor die sondvloed heen na die roeping van Abraham uit Ur van die Chal-deërs en sy afsondering in Kanaän. Langs omweë lei God sy volk deur Egipte, oor Sinai na Sion, waar die tempeldiens en die koningskap n profesie en aanvanklike vervulling was van die ewige Vrederyk wat God oor Golgota heen oprig en bevestig en wat sal kulmineer in n nuwe aarde onder n nuwe hemel waarop geregtigheid sal woon.

Alles wat vóór Christus gebeur het, wys heen na Hom; en alles wat ná Hom gebeur, wys terug na Christus. Hy is die middelpunt die aanvang en die eindpunt van alle dinge. In die geskiedenis van Israel tree sy gestalte altyd duideliker na vore (vgl. bv. wat Jesaja in hf. 50-55 a.g. die Kneg van die Here profeteer). Maleagi, die laaste van die profete wys veral in hf. 3 en 4 na die komende Christus. As Christus in die volheid van die tyd kom en sy werk volbring het, getuig die apostels van Hom en wys op sy wederkoms. Die hele besondere openbaring verkondig die Christus van God Hy is die sentrale figuur in Wie ons al die rykdom van God se genade leer ken en deelagtig word.

Die besondere openbaring en die H.Skrif. Ons ken die besondere openbaring vandag net uit die Skrif. Die besondere openbaring en die Skrif is nie gelyke groothede nie. Dit is twee konsentriese sirkels. Die openbaring is ouer as die optekening in die H.Skrif. Soms het eeue verloop voordat die gegewe openbaring neergeskrywe is soos ons dit vandag in die Skrif besit. Vgl. art. 3 N.G.B.: God het eers sy openbaring gegee en dit daarna laat opteken, laat teboek stel. Dit was noodsaaklik dat die openbaring in Skrif vasgelê moes word om dit teen vervalsing te bewaar, duursaam te maak en oral te versprei.

Dit is seker dat alle openbaring wat God gegee het, nie in skrif bewaar gebly het nie. Die profete het bv. meer geprofeteer as wat in hulle profetiese boeke in die Bybel staan. Ons lees bv. van Salomo dat hy 3,000 spreuke en 1,005 liedere gemaak het. Daarvan is maar n klein gedeelte in die Bybel opgeteken. So ook het Christus veel meer gesê en gedoen as wat in die ewangelies beskrywe is (Joh. 21:25). Wat neergeskrywe is, is die kern wat vir alle tye nodig is. Ons glo dat die essensiële in die Skrif opgeteken is; ons besit dus n volledige en afgeronde beeld van die inhoud van God se besondere openbaring in die Skrif. Die skrywers was nie altyd dieselfde persone wat die openbaring ontvang het nie. God het Hom bv. aan Adam, Noag, Abraham e.a. geopenbaar, maar hulle het dit nie in skrif vasgelê as Bybelskrywers nie. Al die skrywers was nie profete en apostels nie en al die profete en apostels het ook nie geskrywe nie. Die Heilige Gees het gewaarborg dat wat in Skrif vasgelê moes word, sou plaasvind. Daar is openbaringsorgane wat openbaring ontvang, dit uitgespreek en geskrywe het. Daar is persone wat geroep was om die openbaring uit te spreek, soms was ander geroepe om dit in skrif vas te lê. Lukas het, teneinde dit te kon doen, vooraf nagevors (Luk. 1:3).

Alles in God se Woord is geskrywe om ons die verlossing in Christus te leer ken. Vgl. Joh. 20:31. In en deur die Bybel word Christus aan ons bekend gemaak; die Bybel bevat nie net God se openbaring nie, maar dit is sy openbaring aan ons. Die versoeningswerk leer ons nêrens anders as in die Bybel ken nie. Joh. 5:39; 1 Petr. 1:10,11; Openb. 19:10. In die Bybel word niks verhaal wat nie in die grond van die saak met Christus en die koms van sy koninkryk in verband staan nie. Dinge wat in die profane geskiedenis van belang geag word, soos bv. die opkoms van die Griekse kultuur of die Romeinse imperium bring die Heilige Gees slegs binne die gesigsveld vir so ver dit Christus en die koms van sy koninkryk in die volle openbaringslig help plaas.

Die inspirasie van die Heilige Skrif.

A.D.R. Polman beklemtoon in Het Dogma der Kerk, p. 92 e.v.

vier hoofpunte:

(1) Die feitelikheid van die inspirasie.

Die Heilige Skrif getuig duidelik van sy goddelike karakter, dit dien hom aan as deur die Heilige Gees onfeilbaar ingegee. God het nie alleen self verskyn nie, maar Hy het ook die heilige profete en apostels laat spreek en Hy het sy openbaring deur die wonder verseël. In drome, engelever-skyninge, gesigte, goddelike aanspreking, ingewinge van die Heilige Gees, en eindelik deur die sending van die Seun in die wêreld (Hebr. 1:1). Die Openbaring volgens die Skrif is 'n historiese proses, 'n organiese sisteem, 'n voortdurende goddelike aksie tot breking van die mag van die sonde, tot stigting van sy ryk, tot herstel van die kosmos. In die teofanie (verskyning van God) stel God Homself weer as die enige en waaragtige God teenoor die afgode van die mens se eie versiering; in die profesie plaas Hy sy gedagte as die waarheid teenoor die leuen van satan en in die wonder betoon Hy sy goddelike krag teenoor alle werke van die ongeregtigheid. (H. Bavinck).

Deurslaggewend is die getuienis van Jesus Christus, in Wie se mond daar geen bedrog gevind is nie. Hy het wel net die Ou Testament besit, maar die volledige aanvaarding daarvan as die onfeilbare Woord van God sluit die erkenning deur ons van die Nuwe Testament in. Jesus Christus gaan steeds van die gedagte uit dat die bundel geskrifte, uit vele eeue en van verskillende skrywers afkomstig, wat die Ou Testament vorm, één geheel is en één sentrale getuienis bevat. Hy spreek meernale van "die Skrif" (Joh. 10:31; Matth. 21:42), siteer dit met die gesaghebbende formule "daar staan geskrywe" (Matth. 4:4), skrywe dit aan God as eerste Outeur toe (Matth. 15:4; Markus 12:26), en verklaar dat dit één sentrale boodskap bevat (Joh. 5:39; Luk. 24:25). Hy ken aan die Skrif Goddelike gesag toe. Die Skrif kan nie gebreek word nie (Joh. 10:35). Hemel en aarde sal verby gaan, eerder as dat één titel

van die wet sal verval (Luk. 16:17). Hy het gekom om alles te vervul (Matth. 5:17). Alles wat in die Ou Testament staan, moet tot in die kleinste besonderheid vervul word (Luk. 22:27). Daar is by Christus geen sprake van kritiek nie. Daar is geen teken van n skeiding tussen historiese en religieus-etiese waarhede by Hom nie. Hy haal talle historiese figure en gebeurtenisse met gesag aan. Hy spreek van die skepping van die mens (Matth. 19:4,5), van die moord op Abel (Matth. 22:25), van die sondvloed (Matth. 24:37-39), die verwoesting van Sodom en Gomorra (Matth. 11:23; Luk. 17:28-33), die brandende braambos (Luk. 20:37) ens. Hy erken dit alles as volstrek geloofwaardig. Hy aanvaar prinsipieel en feitelik die skrif as die onfeilbare gesaghebbende Woord van God. Ons aanvaar dankbaar die apostoliese beligting van die wonder van die Skrif dat dit deur die inspirasie van die Heilige Gees ontstaan het (2 Tim. 3:16; 2 Petr. 1:19-21), maar die feit self staan vir ons a.g.v. Christus se getuienis onwrikbaar vas.